Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος .	» » 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος .	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Εσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος — *Ἐν Ἀθήναις, 2 Ἀπριλίου 1916* — *Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 18*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΑΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Σὲ λίγο ἄρχισαν νὰ περνοῦν ἄνθρωποι. Ἦταν οἱ ἐργάται ποῦ πήγαιναν στὴ δουλειά τους· ἔπειτα οἱ ὁδοκαθαρτεσαὶ μὲ τὴς σκοῦπες· ἔπειτα μερικὰ κάρα, ἀπὸ τὴν ἐξοχή, φορτωμένα λαχανικά. Τὰ μαγαζιὰ ἄνοιγαν ἕνα-ἕνα. Μερικοὶ ἐργάται ἔμπαιναν 'ς ἕνα ποτοπωλεῖο.

Τότε ὁ Ἐρρῖκος ἐξύπνησε ἀπὸ τὸ ὄνειρο ποῦ ἔκανε μὲ ἀνοικτὰ μάτια ὅλη τὴ νύκτα, κατάλαβε ὅτι ἐκρύωνε καὶ συγχρόνως ἐζεσταίνετο, κ' αἰσθάνθηκε στὴν πλάτη καὶ στὸ στῆθος ἕνα πόνο δυνατό.

Μπῆκε κι' αὐτὸς στὸ ποτοπωλεῖο, γιατί τὰ πόδια του δὲν μποροῦσαν πιὰ νὰ τὸν κρατοῦν ὄρθιο.

Ἐκεῖ ἔπεσε μᾶλλον παρὰ ἐκάθησε 'ς ἕνα σκαμνί, κοντὰ 'ς ἕνα τραπέζι καὶ μ' ἀδύνατη φωνὴ ἐζήτησ' ἕνα πολὺ ζεστὸ καφὲ μὲ γάλα.

Ἀλλὰ δὲν κατάφερε νὰ τὸν πιῇ. Ὁ λαιμός του ἦταν σφιγμένος καὶ δὲν μποροῦσε νὰ καταπίνῃ.

Ἔμεινεν ἐκεῖ, στὸ σκαμνί, ὡς ποὺ ἔγεινεν ἡ ὥρα ὀχτώ. Ἔπρεπε νὰ περάσουν ἄλλες δυὸ ὧρες, γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ Νοσοκομεῖο.

Καλλίτερα· γιατ' εἶχε μεγάλη ἀνάγκη νὰναπαυθῇ... Ἦταν τόσο κουρασμένος, ποῦ ἐνόμιζε ὅτι δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ξανατηκωθῇ ἀπὸ τὸ σκαμνὶ ἐκεῖνο...

Στὴς ἐννέα ὅμως, ἔκαμε μιὰ μεγάλη προσπάθεια καὶ σηκώθηκε ὄρθός.

Γίδε τότε τὸ πρόσωπο του 'ς ἕναν καθρέπτη κ' ἐτρόμαξε. Μὲ τὰ βρεγμένα καὶ ζαρωμένα φορέματα τοῦ θεάτρου, μὲ τὰ λεκιασμένα ἀπὸ τὰ κοκκινάδια μάγουλα, χλωμὸς ὅπου δὲν ἦταν βαμμένος, ἀνάμαλλος, ἔμοιαζε σὰν ἄρρωστος καὶ σὰν τρελλός.

Οἱ ἄνθρωποι τὸν ἐκύτταζαν μὲ περιέργεια, οἶκτο καὶ ὑποψία.

— Πώ, πώ! ἐψιθύρισε· δὲν θὰ μὲ δεχθοῦν στὸ νοσοκομεῖο, ἂν μὲ ἰδοῦν σὲ τέτοια χάλια.

Ἐζήτησε τότε ἀπὸ τὸν καταστηματάρχη τὴν ἄδεια νὰ συγυρισθῇ λιγάκι καὶ τοῦ ἐξήγησε, ὅτι ἐπερίμενε τὴν ὥρα γιὰ νὰ πάῃ ἀντίκρυ καὶ νὰ ἰδῇ ἕνα συγγενῆ του, ποῦ ἦταν ἄρρωστος βαρειά.

Ὁ καταστηματάρχης τὸν λυπήθηκε καὶ τοῦ ἔδωσε ζεστὸ νερὸ καὶ σαπουνι· ὁ Ἐρρῖκος ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ πλυθῇ. Ἦταν πολὺ κουρασμένος· καὶ ζαλισμένος τὸ κεφάλι του ἐγύριζε· ἡ ἀναπνοή του ἔβγαινε σὰν ἀγκομαχητό.

Τὸ ρολόγι ἐκτύπησε δέκα. Ὁ Ἐρρῖκος εὐχαρίστησε τὸν καλὸ ἄνθρωπο κ' ἔφυγε, χωρὶς κἂν νὰ θυμηθῇ νὰ πληρώσῃ τὸν καφέ του.

***

Μόλις ὁ γέρο-θυρωρός, ποῦ ἦταν ἀγριώτερος τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὴ νύκτα, εἶδε τὸ παιδί, τοῦ εἶπε, ὅτι θὰ πήγαινε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν γιατρό.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο, περνοῦσε πάλι τὴν αὐλή, μαζὶ μ' ἕνα ψηλὸ νέο, ἀδύνατο, ποῦ φοροῦσε ἄσπρη ποδιὰ καὶ μαῦρο σκοῦφο. Ὁ μικρὸς ἠθοποιὸς μόλις κατάφερε νὰ συρθῇ, γιὰ νὰ τοὺς προϋπαντήσῃ. Τί θἄκουγε ἄρα γε ;...

Ὁ γιατρὸς ἐτρόμαξε λίγο, ὅταν εἶδε τὸ κατάχλωμο πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ. Τὸ ἀπέδωσε ὅμως στὴν ἀγωνία ποῦ εἶχε ὡς νὰ μάθῃ γιὰ τὸν ἄρρωστό του, καὶ τὸν ἐπληροφόρησε :

Ναί, ὁ Γάλλος ἠθοποιός, ποῦ εἶχε πληγωθῇ χθὲς μὲ σπαθὶ στὸ θέατρο, ζοῦσε ἀκόμη. Τὴ νύκτα δὲν ἐπέρασε πολὺ ἄσχημα καὶ τὸ πρωὶ ὁ πυρετὸς ἔπεσε ἕνα βαθμό.

Ὁ Ἐρρῖκος, ποῦ ἐπερίμενε νὰκούσῃ πολὺ χειρότερα, ἐφώναξε μὲ χαρά :

— Ὦ γιατρέ μου ! τὸν ἐσώσατε !.. Εὐχαριστῶ ! εὐχαριστῶ !

— Ὄχι, μικρέ μου, ἔκαμε τότε ὁ γιατρός· δὲν μπορῶ νὰ πῶ ἀκόμη, ὅτι ὁ συγγενής σου ἐσώθη.

— Ὑπάρχει ὅμως ἐλπίς ;

— Ναί, μιὰ μικρὰ ἐλπίς...

Ὁ Ἐρρῖκος ἦταν ἕτοιμος νὰ παρακαλέσῃ πάλι νὰ τὸν ἀφίσουν νὰ ἰδῇ τὸν πλη-

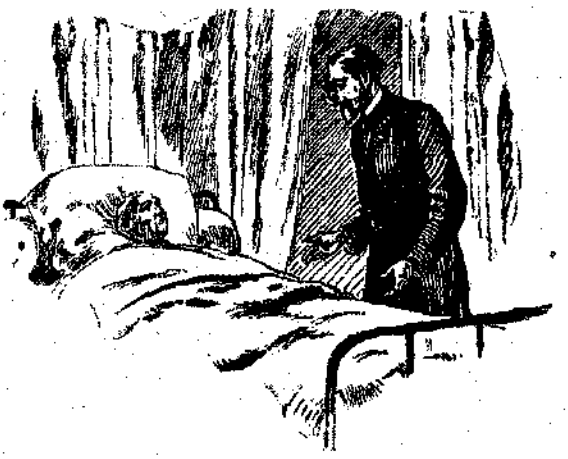

«Ὁ διευθυντὴς τοῦ ἀνήγγειλε μὲ τρόπο...» (Σελὶς 142, στ. α'.)

«Ὦ, γιατρέ μου ! τὸν ἐσώσατε !..Εὐχαριστῶ !» (Σελ. 141, στ. γ.)

γωμένο, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ μιλήσῃ. Ἔξαφνα αἰσθάνθηκε μιὰ ζάλη κ' ἔπεσε κάτω ἀναίσθητος.

— Ἄχ, ἐφώναξε ὁ γιατρός, σκύβων ἐπάνω του· μ' αὐτὸ τὸ παιδὶ εἶνε ἄρρωστο! Καλὰ τὸ εἶπα, μολις τὸ εἶδα.

Ἔπιασε τὸ σφυγμό του, ἔβαλε τ' αὐτί του στὸ στῆθος του καὶ εἶπε :

— Πνευμονία καὶ μηνιγγῖτις ! πάρα πολλὰ γιὰ ἕνα παιδί.

— Τί νὰ τὸ κάμωμε τώρα ; ρώτησε ὁ θυρωρός.

— Θὰ τὸν ἀναιβάσω ἀπάνω... Δὲν τὸ ἐπιτρέπει ὁ κανονισμός, ἀλλὰ τὸ παιδὶ εἶνε ξένο καὶ πολὺ ἄρρωστο, καὶ πρέπει νὰ τὸ περιποιηθοῦμε ἀμέσως.

Ὁ θυρωρὸς ἐκούνησε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε :

— Τὸ κακόμοιρο ! ἐχάλασε τὸν κόσμο γιὰ νὰ μπῇ στὸ νοσοκομεῖο, καὶ νὰ το πῶς μπαίνει τώρα !

Δυὸ νοσοκόμοι ἔφεραν τότε ἕνα φορεῖο καὶ πουβάλησαν ἀπάνω τὸ ἀναίσθητο σῶμα τοῦ μικροῦ Ἔρρίκου Δαλλινό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Ὁ Σομὼ καταδικάζεται !

Τρεῖς ἑβδομάδες τώρα, ὁ μικρὸς ἠθοποιὸς βρίσκεται στὸ Δημοτικὸ Νοσοκομεῖο τῆς Ὀστάνδης. Εἶχε περάσῃ ἀρρώστεια βαρειά. Ἡ μηνιγγῖτις προπάντων λίγο ἔλειψε νὰ τὸν πεθάνῃ· ἀλλὰ χάρις στὴν κρᾶσί του καὶ στὴν ἀφοσίωσι τοῦ γιατροῦ, ποῦ ἐσυμπάσησε τὸ ἄρρωστο παιδί, ἦταν τώρα ἐκτὸς κινδύνου.

Μόλις ἀπὸ χθὲς ἄρχισε νὰ συνέρχεται, νάντιλαμβάνεται καὶ νὰ θυμᾶται λίγο-λίγο τὴ σειρὰ τῶν δυστυχημάτων, ποῦ εἶχαν προκαλέσῃ τὴν ἀρρώστεια του.

Εἶχε συμβῇ αὐτὸ τὸ παράδοξο· ὅτι ἐνῷ ὁ Ἔρρῖκος ἐπῆγε στὸ νοσοκοκεῖο γιὰ νὰ περιποιηθῇ τὸν Καντινιώ, ὁ Καντινιὼ περιποιήθηκε κεῖ τὸν Ἔρρῖκο.

Πραγματικῶς, ἡ πληγή του δὲν ἦταν θανάσιμη καὶ σὲ λίγες μέρες ἐπουλώθη.

Ἅμα ἔγεινε ἀρκετὰ καλὰ ὥστε νάντέχῃ στὰς συγκινήσεις, ὁ διευθυντὴς τοῦ ἀνήγγειλε μὲ τρόπο, ὅτι κάποιο παιδί, ποῦ ἔλεγε πῶς εἶνε συγγενής του, εἶχε πάῃ νὰ τὸν ἰδῇ στὸ νοσοκαμεῖο, καὶ ὅτι μόλις μπῆκε τὸ κακομοιρο στὸ θυρωρεῖο, ἔπεσε ἀναίσθητο ἀπὸ προσβολὴ μηνιγγῖτιδος μ' ἐπιπλοκὴ πνευμονίας.

— Ἄχ ! ἔκαμεν εὐθὺς ὁ Καντινιώ. Ὁ Ἔρρῖκος !...

Κι' ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, χωρὶς νὰ σκεφθῇ γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ γιὰ τὴν πληγή του, ἐφρόντιζε ἀποκλειστικῶς γιὰ τὸν μικρὸ ποῦ μαθητή.

Ἐπλήρωσε γιὰ νὰ τοὺς βάλουν μαζὶ σὲ δύο συνεχόμενα, ἰδιαίτερα δωμάτια τοῦ νοσοκομείου. κ' ἔτσι μπόρεσε νὰ παρακολουθήσῃ ἀπὸ τὸ κρεββάτι του, ὅλες τῆς φάσεις τῆς ἀρρώστειας τοῦ Ἔρρίκου.

Τί ἀγωνία ὡς νὰ περάσῃ ἡ κρίσις ! Ἐπιτέλους, τὴν ἑνάτη ἡμέρα τοῦ εἶπαν ὅτι ὁ μικρὸς ἠθοποιὸς μποροῦσε καὶ νὰ μὴν πεθάνῃ· ἀλλ' ἐξακολουθοῦσε ἀκόμη νὰ εἶνε ἀναίσθητος πρὸς ὅ,τι συνέβαινε γύρω του.

Καὶ νά, τὴν ἡμέρα ἐκείνη, γιὰ πρώτη φορά, ὁ ἄρρωστος ἀναγνωρίζει τοὺς ἀνθρώπους ποῦ τὸν τριγυρίζουν. Ψελλίζει λίγα λόγια καὶ σφίγγει τὸ χέρι τοῦ δασκάλου του, ποῦ ἐπερίμενε τόσον καιρὸ αὐτὸ τὸ ξύπνημα, καθισμένος δίπλα στὸ κρεββάτι του.

Ὁ καλὸς Καντινιὼ δὲν ἐσυλλογίζετο πιά, καθὼς εἴπαμε, παρ' αὐτὸ τὸ παιδί, μολονότι ὑπῆρξε, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἡ αἰτία τοῦ δυστυχήματος, ποῦ λίγο ἔλειψε νὰ τὸν σκοτώσῃ.

Ἀλλὰ ἐνῷ ἐπερίμενε μὲ τόση ἀνυπομονησία τὸ ξύπνημά του, τὴν ἐπιστροφή του στὴ ζωή, ἔτρεμε πάλι συλλογιζόμενος, ὅτι ὁ μικρὸς Ἔρρῖκος θὰ τὸν ρωτοῦσε γιὰ ὅσα συνέβησαν κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀρρώστειας του.

«Ὅλα εἶν' ἕτοιμα ! ἀποκρίθηκε ἡ Κολέττα.»

Καὶ εἶχε συμβῇ κάτι τι σπουδαῖο : ἡ δίκη τοῦ Σομώ.

Ὁ Ἀγγλὰς εἶχεν ἐνεργήσῃ νὰ γείνῃ πρὶν ἀπὸ τὰς διακοπάς, καὶ τὴν ὥρισαν γιὰ τὰς 21 Ἰουλίου, στὸ Κακουργιοδικεῖο.

Ἀλλ' ἀκριβῶς ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἦταν ἡ 20 Ἰουλίου, κι' ὁ Καντινιώ, στὴ σιωπὴ τοῦ θαλάμου, καθισμένος δίπλα στὸ παιδὶ ἐκεῖνο, ποῦ μόλις εἶχε συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἀναισθησία, ἐσυλλογίζετο τὴν κακοτυχία τῆς οἰκογενείας Σομώ, ποῦ ἐνῷ ὁ ἀρχηγός της ἐπερνοῦσε ἀπὸ τὸ Κακουργιοδικεῖο, ὁ γυιός του ἦταν κλεισμένος 'ς ἕνα Νοσοκομεῖο, στὴν ξενητειά...

Καὶ ὅμως, ὅλ' αὐτὰ τὰ κακὰ δὲν τὰ εἶχε φέρῃ ἡ τύχη, ἀλλὰ ὁ Ἀγκλάς.

Ὁ κακοῦργος, ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἀποτυχοῦσα ἀπόπειρα τοῦ θεάτρου, φοβήθηκε πολύ. Καὶ ὅμως ἡ ἀπόπειρα ἐκείνη δὲν πῆγε ὁλωσδιόλου χαμένη, ἀφοῦ μὲ τὴ σφαῖρα τοῦ ρεβόλβερ κτυπήθηκε ὁ προστάτης, ὁ σύμβουλος τοῦ παιδιοῦ ἐκείνου, ὁ Καντινιώ, κι' αὐτὸ δὲν ἦταν λίγο... Ἔπειτα, ὡς συνέπεια. ἦλθε καὶ ἡ ἀρρώστεια ἐκείνη τοῦ Ἔρρίκου, ποῦ ἔδιδε στὸν Ἀγκλὰς ὅλο τὸν ἀπαιτούμενο καιρὸ γιὰ νὰ κάμῃ καὶ τὸ τελευταῖο.

Μόλις δηλαδὴ ἔμαθε, ὅτι ὁ γυναικάδελφός του ἦταν βαρειὰ ἄρρωστος στὸ Νοσοκομεῖο, ὁ κακοῦργος ἐνήργησε γιὰ νὰ ἐπισπευσθῇ ἡ δίκη τοῦ Σομώ. Καὶ μὲ τὴν ὑποστήριξι τοῦ διευθυντοῦ τῆς «Ἰατρικῆς Ζωῆς», ἐπέτυχε ἐκεῖνο ποῦ ἤθελε. Ἡ δίκη, ποῦ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ, μετὰ τρεῖς μῆνες, ἦλθε ἀμέσως, καὶ οὔτε ὁ Ἔρρῖκος, οὔτε ὁ Καντινιὼ μποροῦσαν νὰ παρευρεθοῦν.

Ἔτσι ἔλειψαν δυὸ μάρτυρες πολὺ ὀχληροὶ καὶ ἴσως ἐπικίνδυνοι...

Ὁ γέρο-ἠθοποιὸς ἐσυλλογίζετο αὐτὴ τὴ δίκη, παρακολουθῶν τὰ κινήματα τοῦ μικροῦ ἀρρώστου, ποῦ ἐξυπνοῦσε ὁλοένα καὶ τοῦ εἶχε πῆ κηόλα μὲ ἀδύνατη φωνή :

— Δάσκαλέ μου... εἶμαι πολὺ εὐτυχής... ποῦ βλέπω. ὅτι ἐγίνατε καλά...

— Καὶ σύ, ἀγαπητό μου παιδί, ἀποκρίθηκε ὁ Καντινιώ, καλὰ εἶσαι. Ἀλλὰ μὴ κουράζεσαι, μὴ μιλᾷς... ἔχομε καιρὸ νὰ μιλήσωμε.

* * *

Ὁ Ἔρρῖκος, ὕστερ' ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια, εἶχε ξαναπέσῃ στὸ μαξιλάρι του, σὰν κουρασμένος ἀπὸ τὴν προσπάθεια ποῦ εἶχε κάμῃ.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνην κτύπησα τὴν πόρτα τοῦ δωματίου καὶ μπῆκε ἕνας νοσοκόμος ποῦ εἶπε κρυφὰ στὸν Καντινιώ:

— Ἕνας κύριος καὶ μιὰ κυρία εἶνε κάτω καὶ θέλουν νὰ ἰδοῦν τὸ μικρὸ Δαλλινό.

— Τ' ὄνομά τους ;

— Κύριος καὶ κυρία Ἀγκλάς.

Ὁ ἠθοποιὸς ἐχλώμιασε.

«Ὦ Θέ μου, ἐψιθύρισε. Θὰ ἔγεινε ἡ δίκη...

Ποιὸς ξέρει τί εἰδήσεις φέρνουν στὸ δυστυχισμένο αὐτὸ παιδί!...»

Πέρασε ἀμέσως στὸ διπλανὸ δωμάτιο καὶ εἶπε νὰ τοῦ φέρουν ἐκεῖ τὸν κύριο καὶ τὴν κυρία.

Μόλις τοὺς εἶδε, κατέλαβε ἀμέσως τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δίκης, ὥστε δὲν ἐχρειάσθη νὰ τοὺς ρωτήσῃ.

Ἡ Λουΐζα, μαυροφορεμένη, χλωμή, ἦταν πάλι τὸ ζωντανὸ ἄγαλμα τῆς Λύπης. Κι' ὁ ἄντρας της ἔκρυβε τὴ χαρά του μ' ἕνα ὕφος ταπεινὸ καὶ θλιμμένο,

ποῦ τὸ ὑπεκρίνετο ὁ κακοῦργος θαυμάσια.

— Πόσα; ρώτησε ἁπλῶς ὁ Καντινιώ.

— Πέντε χρόνια μόνο, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀγκλάς. Ἔλαβαν ὑπ' ὄψει τὰ ἐλαφρυντικά.

— Καϊμένο παιδί! ἔκαμε ὁ Καντινιὼ μὲ δακρυσμένα μάτια.

Ἡ Λουΐζα ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του κ' ἔκλαψε λίγο στὸν ὦμό του. Ἔπειτα, ἀφοῦ τῆς εἶπε γιὰ τὴν κατάστασι τοῦ Ἔρρίκου, ποῦ εὐτυχῶς ἦταν ἱκανοποιητική, ὁ Καντινιὼ ζήτησε λεπτομέρειες γιὰ τὴ δίκη.

Ὁ Ἀγκλὰς τοῦ ἐξήγησε, ὅτι ἐξ ἀρχῆς ἡ ὑπόθεσις παρουσιάσθηκε ἄσχημα γιὰ τὸν ταμία, καὶ ὅτι αὐτὸς δὲν μπόρεσε νὰποκριθῇ καθαρὰ στὴν περίφημη ἐρώνησι :

«— Ποῦ ἤτουν ὅσην ὥρα ἔλειψες ἀπὸ τὸ ταμεῖό σου ;»

«— Δὲν ξέρω, ἀπεκρίνετο πάντοτε ὁ δυστυχισμένος· εἶχα ἀρρωστήσῃ... δὲν θυμοῦμαι τίποτα ὡς τὴ στιγμὴ ποῦ βρέθηκα μπροστὰ στὰ ἄδεια κουτιά.»

— Ἐννοεῖται, προτέθεσε ὁ Ἀγκλάς, ὅτι τὸ σύστημα αὐτὸ τῆς ὑπερασπίσεως δὲν μποροῦσε νὰ ἔχῃ καλὰ ἀποτελέσματα, ἀφοῦ ἄλλως τε καὶ οἱ μάρτυρες δὲν κατέθεσαν πολὺ εὐνοϊκά.

— Ναί, δυστυχῶς, εἶπε καὶ ἡ Λουΐζα. Φανταισθῆτε, καλέ μου κύριε Καντινιώ, ὅτι ὁ μπαμπᾶς ἔπαιζε.

— Ἔπαιζε ;...

— Ἔτσι φαίνεται...

— Ἀδύνατο !

— Τὸ κατέθεσε ὁ διευθυντὴς κάποιας Λέσχης τῆς Ἀσνιέρης, εἶπε ὁ Ἀγκλάς, κάποιος Πωλέ.

— Μ' αὐτὸς εἶνε ἠλίθιος ! ἐφώναξε ὁ Καντινιώ. Μιά, δυὸ φορές, Κυριακὴ βράδυ, πῆγα στὴ Λέσχη του μὲ τὸ Σομώ, ποῦ ἔπαιζε, γιὰ διασκέδασι, φραγκάκια !

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙ ΘΑ ΓΙΝΗ Ο ΜΙΚΡΟΣ ΘΑΝΟΣ ΑΜΑ ΜΕΓΑΛΩΣΗ

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Εὐτυχίδου δὲν ἔχουν παρὰ ἕνα παιδί, τὸν μικρὸ Θάνο, Εἶνε μόλις ὀκτὼ χρονῶν, ἀλλὰ ἔχει πράφαρο ἀνάπτυξι καὶ οἱ γονεῖς του συλλογίζονται ἀπὸ τώρα τί θὰ τὸν κάμουν ἅμα μεγαλώσῃ.

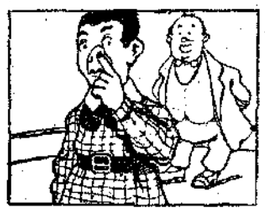

«Ἄσε νὰ ἰδοῦμε σὲ τί ἔχει κλίσι» λέγει ὁ μπαμπᾶς. Καὶ μιὰ μέρα ποῦ τὸν βλέπει νὰ ἐξερευνᾷ τὴ μύτη του μὲ τὸ δάκτυλό του, συλλογίζεται:

«Μωρέ ! ἐξερευνητὴς θὰ γίνῃ ! Δὲν εἶνε ἄσχημο !...»

Ἡ μητέρα του ὅμως, ποῦ τὸν βρίσκει μιὰ μέρα στὴν κουζίνα νὰ φριζάρῃ κρυφὰ τὴν ψεύτικη κοτσίδα της μ' ἕνα σίδερο καμμένο, συμπεραίνει :

«Αὐτὸς ἔχει κλίσι γιὰ κομμωτής !»

Ἄλλη μέρα, τὸν πιάνουν νὰ ψαρεύῃ μὲ τὴν κουτάλα τὰ κόκκινα ψάρια τῆς γυάλας. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν τοὺς ἀρέσει καθόλου.

«Ψαρᾶς θὰ μᾶς γίνῃς ἐσύ ;» τιοῦ φωνάζουν. Καὶ τοῦ δίνουν καθένας ἀπὸ ἕνα μπάτσο.

Ὁ Θάνος ὅμως δὲν σωφρονίζεται καὶ τὴν ἴδια μέρα παίρνει τὸ ψηλὸ καπέλλο τοῦ πατέρα του καὶ τὸ κάνει καράβι μέσα στὸ μπάνιο. «Θαλασσινὸς θὰ γίνῃ !» συλλογίζονται.

Ἐπειδὴ ὅμως ἐχάλασε τὸ καπέλλο, γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσουν, τὸν φυλακίζουν στὴ σοφίτα. Ἐκεῖ ὁ μικρὸς Θάνος καταγίνεται νὰ γράφῃ στοὺς τοίχους μὲ πινέλλο : «Κάτω ὁ πόλεμος !... κάτω οἱ τύραννοι !» Ὁ πατέρας του τότε συμπεραίνει: «Ἐπαναστάτης θὰ γίνῃ ! Πολιτικὸς ἢ δημοσιογράφος. Δὲν μαρέσει οὔτε σύτό !» Ἀλλὰ γρήγορα ἄλλαξε γνώμη. Μιὰ μέρα, ποῦ εἶχαν στὸ τραπέζι καὶ τὸν παππού, ἡ σούπα βρέθηκε κατακόκκινη, χωρὶς νὰ βάλουν ντομάτα. Κ' ἐπειδὴ ἐμύριζε κι' ἄσχημα, ὑποπτεύθηκαν τὸν Θάνο, ποῦ ὡμολόγησεν ἐπιτέλους ὅτι, γιὰ νὰ γίνῃ καλλίτερη ἡ σοῦπα, ἔριξε μέσα... βερνίκι τῶν παπουτσιῶν.

Καλὸς μάγειρος, μὰ τὸ ναί ! Ἔφαγε τότε ἄλλους δύο μπάτσους, ἀλλὰ χωρὶς νὰ βάλῃ γνῶσι. Μετὰ τὸ γεῦμα, ὅταν τὸν παπποῦ τὸν πῆρε ὁ ὕπνος, ὁ Θάνος πῆρε τὸ μαχαῖρι τοῦ ψωμιοῦ καὶ προσεπάθησε νὰ τὸ τροχίσῃ στὴ φαλάκρα του.

«Μπρὲ σύ ! τοῦ φώναξε ὁ πατέρας του. Τροχάρης θὰ μοῦ γίνῃς ;» Καὶ τὸν ἄρπαξε μὲ τὸ ἕνα χέρι, τὸν ἀναποδογύρισε καὶ τοῦ ἔδωσε μὲ τὴ βεργα, τοῦ ἔδωσε, τῆς χρονιᾶς του.— Ἀλλὰ οὔτε αὐτὸ δὲν ὠφέλησε. Ὁ Θάνος ἐξακολούθησε νὰ τὸ τροχίσῃ.

Ἐπαναστάτης θὰ γίνῃ ! Πολιτικὸς ἢ δημοσιογράφος. Δὲν μαρέσει οὔτε σύτό !» Ἀλλὰ γρήγορα ἄλλαξε γνώμη. Μιὰ μέρα, ποῦ εἶχαν στὸ τραπέζι καὶ τὸν παππού, ἡ σούπα βρέθηκε κατακόκκινη, χωρὶς νὰ βάλουν ντομάτα. Κ' ἐπειδὴ ἐμύριζε κι' ἄσχημα, ὑποπτεύθηκαν τὸν Θάνο, ποῦ ὡμολόγησεν ἐπιτέλους ὅτι, γιὰ νὰ γίνῃ καλλίτερη ἡ σοῦπα, ἔριξε μέσα... βερνίκι τῶν παπουτσιῶν.

Ἄς ἐλπίσωμεν, ὅτι ἐκεῖ μέσα θὰ φρονιμέψῃ, θὰ μάθῃ γράμματα, ποῦ χωρὶς αὐτὰ κανεὶς δὲν γίνεται τίποτα, καὶ ἀργότερα θὰ δείξῃ τὴν ἀληθινή του κλίσι.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια).

Μετὰ μίαν ὥραν, δύο ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους ντέτεκτιβ τοῦ τμήματος τοῦ Οὐεστμίνστερ ἀνεχώρουν δι' αὐτοκινήτου, διὰ νὰ νανεύρουν τὸν δρομίσκον ἐκεῖνον, μέσα εἰς τὰ χωράφια τοῦ Μπλάκφηλδ καὶ τὸ μυστηριῶδες ἐξοχικὸν σπίτι, τὸ τριγυρισμένο ἀπὸ κῆπον.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Σκυλοκέφαλος ἔκαμε τὰ πειράματά του, διὰ νὰ βεβαιωθῇ ἂν ἡ αὐτοκτονία τοῦ μαρκησίου Δερινοῦ καὶ τοῦ Οὐίλλιαμ Χόλκερ δὲν ἔκρυπτε καμμίαν ἀπάτην.

Ἔξαφνα οἱ φίλοι του τὸν εἶδαν νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ δωμάτιον τοῦ Ἀμερικανοῦ, φωνάζων :

— Ἐβεβαιώθηκα !.. Ζοῦν ! εἶνε ζωντανοὶ καὶ οἱ δυό ! ὁ θάνατός τους δὲν εἶνε παρὰ ἕνας ὕπνος, ἕνας λήθαργος.

. . . . . .

Αὐτὴ τὴ φορά, ὅλα ἦσαν χαμένα. Τὸ σχέδιον τοῦ Μωρὶς Ζιλλὰρ ἀπετύγχανε.

Ὁ Σκυλοκέφαλος θὰ ἔπαιρνε τὰ μέτρα του.

Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ ἐβεβαιώθη, ὅτι ἡ δῆθεν αὐτοκτονία τοῦ Οὐίλλιαμ Χόλκερ καὶ τοῦ μαρκησίου ἦτο παγίς, τέχνασμα, σκοποῦν τὴν ἀπελευθέρωσίν των, ὁ ἀρχιληστὴς ἕνα μόνον εἶχε νὰ κάμῃ : Νὰ ναμείνῃ τὴν ἀφύπνισίν των.

— Βλέπεις ὅτι δὲν εἶμαι τόσο ἀφελὴς ὅσο νομίζεις, εἶπε μετὰ τὴν ἀνακάλυψίν του εἰς τὸν Ράλφ. Ὅλη αὐτὴ ἡ κωμῳδία, ποῦ θὰ ἐγελοῦσε ὁποιον ἄλλον, ἐμένα δὲν μ' ἐγέλασε. Ἦταν μὲ πολλὴ τέχνη σχεδιασμένη, δὲν λέγω ὄχι, ἀλλὰ γιὰ μένα ἐχρειάζετο περισσότερη. Ὄχι μόνον δὲν θὰ μᾶς πιάσουν οἱ ἄγνωστοι αὐτοὶ σωτῆρες, ἀλλὰ μπορῶ νὰ σοῦ πῶ, ὅτι θὰ τοὺς πιάσωμε μεῖς !

— Πῶς ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς τῶν Μεταμορφωτῶν, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε κάμῃ ἐντύπωσιν ἡ ἐξυπνάδα τοῦ συντρόφου του.

— Ἀπλούστατα, θὰ τοὺς παίξω κ' ἐγὼ μιὰ κωμωδία. Παραδείγματος χάριν : ἄμα νυκτώσῃ, θὰ φύγωμε ἀπὸ ἐδῶ εἰς δύο χωριστοὺς ὁμίλους· ὁ ἕνας θὰ πορτελῆται ἀπὸ τέσσαρας ἀνθρώπους, ποῦ θὰ κουβαλοῦν μὲ κόπο δύο δέματα μακρουλά, δυὸ ἀνδρείκελλα... Ἐννοεῖς, πιστεύω... Ὁ δεύτερος θὰ ποτελῆται ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς δυὸ καὶ τοὺς γενναιοτέρους μας συντρόφους. Θὰ κρυφθοῦμε κάπου, χωρὶς νὰ χάσωμε ἀπὸ τὰ μάτια μας ἐκείνους ποῦ θὰ κουβαλοῦν τὰ φευτο-πτώματα. Τἄλλα εἶνε εὔκολα : Τὴν στιγμὴ ποῦ οἱ φίλοι τῶν αἰχμαλώτων μας θὰ ἐπιτεθοῦν γιὰ νὰ τοὺς πάρουν, θὰ ντισταθοῦμε ἐμεῖς καὶ θὰ τοὺς αἰχμαλωτίσωμε. Ἔ, πῶς σοῦ φαίνεται τὸ σχέδιό μου ;

— Μοῦ φαίνεται θαυμάσιο ! ἀπεκρίθη ὁ Ράλφ. Ἀρχίζω νὰ πιστεύω, ὅτι ἄμα θέλῃς ἐσὺ νὰ κοπιάσῃς ὀλίγο...

— Τὰ καταφέρνω καλά, συνεπλήρωσε γελῶν ὁ Σκυλοκέφαλος· αὐτὸ δὲν ἤθελες νὰ πῇς, Ράλφ ;

— Αὐτὸ ἀκριβῶς. Καμμιὰ φορὰ εἶσαι ἕνας κατεργάρης !..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Οἱ τοῖχοι ποῦ ἔχουν αὐτιά.

Μετ' ὀλίγας στιγμάς, ὁ Ράλφ, συνωμίλει πάλιν ἰδιαιτέρως μὲ τὸν Σκυλοκέφαλον.

— Ναί, τῷ ἔλεγεν ὁ ἀρχηγός· ὅλ' αὐτὰ εἶνε καλὰ καὶ ἅγια. Τὰ ἐπιδοκιμάζω. Ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίσωμε καὶ διὰ τοὺς δύο αἰχμαλώτους. Τὸ φάρμακο ποῦ τοὺς ἀποκοίμισε τόσο βαθειά, δὲν εἶνε πρᾶγμα συνηθισμένο κ' εἶμαι πολὺ ἀνήσυχος ἐγώ. Ἂν δὲν ξανανοίξουν τὰ μάτια τους, ἐκάμαμε μιὰ πολὺ ἄσχημη δουλειά. Ἐκεῖνος ποῦ τοὺς ἔφερε τὸ ναρκωτικό, ἐγνώριζε βέβαια καὶ τὸ ἀντιφάρμακο, γιὰ νὰ τοὺς ξυπνίσῃ· ἐνῷ ἐμεῖς... Εἶνε μεγάλη ἀνάγκη νὰ ξυπνήσουν τὸ γρηγορώτερο, καὶ νομίζω ὅτι πρέπει νὰ φωνάξουμε ἕνα γιατρό.

— Γιατρό ; ἕνα ξένο δηλαδή ; εἶπεν ὁ Ράλφ. Πάντα ἐπικίνδυνο. Ἔπειτα, τί θὰ τοῦ ποῦμε, γιὰ νὰ τοῦ ἐξηγήσωμε τὸν ὕπνο τῶν αἰχμαλώτων μας ;

— Ὤ, αὐτὸ εἶνε εὐκολώτατο ! Θὰ τοῦ ποῦμε ὅτι οἱ δυὸ τζέντλεμαν, φίλοι μας, θέλησαν νὰ δοκιμάσουν στὸν ἑαυτό τους τὴν ἐνέργεια ἑνὸς φαρμάκου κι' ἀποκοιμήθηκαν. Θὰ προσθέσωμε, ὅτι μπορεῖ νὰ ἐπῆραν κατὰ λάθος μεγαλήτερη δόσι ἀπ' ὅ,τι ἔπρεπε, κ' ἐτελείωσε.

— Ἔστω, ἐπεδοκίμασεν ὁ Ράλφ. Ἂς στείλωμε νὰ φωνάξωμε ἕνα γιατρό, Ὁπωσδήποτε, μᾶς ἐπιβάλλεται καὶ μιὰ ἄλλη προφύλαξις. Μὲ κανένα τρόπο ὁ γιατρὸς δὲν πρέπει νὰ ἐννοήσῃ ὅτι οἱ κοιμισμένοι βρίσκονται ἐδῶ ὡς αἰχμάλωτοι.

— Αὐτὸ ἐννοεῖται, ἀπεκρίθη ὁ Σκυλοκέφαλος. Οἱ αἰχμάλωτοι θὰ μεταφερθοῦν στὸ δωμάτιό μου κ' ἔτσι ὁ γιατρὸς δὲν θὰ παταλάβῃ τίποτα.

— Νομίζεις τώρα, ὅτι θὰ βρεθῇ ἐδῶ κοντὰ κανένας γιατρός ;

— Γιατί ὄχι ; Ὑπάρχει ἕνα χωριὸ εἰς ἀπόστασι δυὸ χιλιομέτρων. Δὲν μπορῇ νὰ μὴν ἔχῃ τὸ γιατρό του. Δὲν θὰ εἶνε βέβαια κανένας «φωστὴρ τῆς Ἐπιστήμης», πάντα ὅμως θὰ ξέρῃ τὴ δουλειά του καλλίτερ' ἀπὸ μᾶς.

— Ἂς στείλωμε λοιπὸν τὸν Τζέϊμς στὸ χωριό, νὰ μᾶς φέρῃ γιατρό. Κι' ἐγὼ ὁμολογῶ, ὅτι θὰ εἶμαι πιὸ ἥσυχος, ἄμα ξυπνήσουν οἱ αἰχμάλωτοί μας. Αὐτὸς ὁ ὕπνος, μοιάζει τόσο μὲ θάνατο, ποῦ δὲν μᾶρέσει καθόλου.

***

Μετὰ δέκα λεπτά, ὁ Τζέϊμς, ὁ νεώτερος τῆς συμμορίας, ἐξεκίνησεν ἔφιππος διὰ τὸ γειτονικὸν χωρίον πρὸς ἀναζήτησιν ἰατροῦ, ἐνῷ ὁ Σίμων μετέφερεν εἰς τὸ δωμάτιόν του τὰ ἀναίσθητα σώματα τοῦ μαρκησίου Δερινοῦ καὶ τοῦ Οὐίλλιαμ Χόλκερ.

Ἀλλ' οἱ τοῖχοι ἔχουν κάποτε αὐτά. Καὶ αὐτὴν τὴν φοράν, οἱ τοῖχοι τῆς κατοικίας τοῦ Σκυλοκεφάλου εἶχαν ταὐτιά τοῦ Μωρὶς Ζιλλάρ.

Ὁ νεαρὸς ντέτεκτιβ, ἀνακαλύψας τὴν λιγοστοφωλεάν, εἶχε κρυφθῇ εἰς τὴν ἀποθήκην τῆς βίλλας, διὰ νὰκούσῃ τὴν συνομιλίαν τῶν ἀντιπάλων του καὶ νὰ μάθῃ τὰ σχέδιά των.

«— Δὲν πρέπει νὰ χάσω στιγμή, ἐσυλλογίσθη ὁ Μωρίς· μὲ κάθε θυσία, πρέπει νὰ ἐμποδίσω αὐτὸν τὸν γιατρὸ νὰ πλησιάσῃ τοὺς αἰχμαλώτους, πρὶν τὸν κάμω ἐνήμερο καὶ τοῦ ζητήσω τὴν βοήθειά του, γιὰ νὰ σώσω τοὺς φίλους μου ἀπὸ τὰ νύχια τῶν κακούργων».

Καὶ μὲ τὴν συνήθη του εὐκινησίαν καὶ δεξιότητα, ὁ Μωρίς, ὁ ὁποῖος φυσικὰ

εἶχεν ἀλλάξῃ ἐνδυμασίαν, κατῆλθεν εἰς τὸν κῆπον διὰ τῆς ὑδρορρόης τῆς ἀποθήκης, ὄχι χωρὶς νὰ ξεσχίσῃ τὰ χέρια του εἰς τὸν χονδρὸν καὶ σκουριασμένον ἐκεῖνον σωλῆνα,—καθ' ἣν στιγμὴν ἀκριβῶς ὁ Τζέϊμς ἔφευγε διὰ τὸ χωρίον μὲ ὅλην τὴν ταχύτητα τοῦ ἵππου του.

«— Νὰ πάρ' ἡ ὀργή ! ἐσκέφθη ὁ Μωρίς· αὐτὸς τρέχει πολύ· κ' ἐγὼ δὲν ἔχω παρὰ τὰ πόδια μου. Πῶς θὰ τὰ καταφέρω τώρα ;

(Ἕπεται συνέχεια)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΑΙ

ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

Ἀγαπητοί μου,

ΡΟΧΘΕΣ ἄκουσα στὸν «Παρνασσὸ» μιὰ πολὺ ὡραία διάλεξι. Ὁ καθηγητὴς τοῦ Ὠδείου κ. Ψάχος μίλησε γιὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴ βυζαντινὴ μουσική, «Σελίδες δόξης» τιτλοφοροῦσε τὴν διάλεξί του καὶ δὲν εἶχε ἄδικο. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ μουσική μας εἶνε πολὺ παλαιὰ καὶ πολὺ ἔνδοξη. Ἀντηχοῦσε στοὺς θόλους τῆς Ἁγίας Σοφίας καὶ ἀπὸ χείλη ἀκομὴ Αὐτοκρατόρων, ποῦ μερικοὶ ἦταν οἱ ἴδιοι ὑμνογράφοι καὶ μελοποιοί, καὶ εἶνε ἀπαράλλακτη ἡ ἀρχαία, ἡ μουσικὴ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ποῦ ἐπέρασε, διατηρήθηκε καὶ ἀναπτύχθηκε στὸ Βυζάντιο. Ἂν θέλωμε δηλαδὴ νὰ πάρωμε μιὰ ἰδέα πῶς ἔψαλαν, πῶς τραγουδοῦταν οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας, δὲν ἔχομε παρὰ νακούσωμε τὰ παλιὰ καὶ γνήσια μέλη τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς. Ἔχουν τὸ ἴδιο πνεῦμα, τὸν ἴδιο χαρακτῆρα καὶ ἀποτελοῦν τὴν ἐθνική μας μουσική.

Καὶ ὅμως σήμερα τὴν περιφρονοῦμε. Στὶς ἐκκλησίες μας κοντεύουμε νὰ τὴν ἀντικαταστήσωμε ὁλωσδιόλου μὲ μιὰ δῆθεν εὐρωπαϊκή, ποῦ δὲν ἔχει κανένα χαρακτῆρα, καμμιὰ ὠμομορφιά, καὶ ὅπου τὴ διατηροῦμε ἀκόμη, τὴν ψάλλομε ὅπως θέλομε, ἄμουσα, ἀδέξια, ἀπρόσεκτα, μ' ἕνα σωρὸ νεωτερισμοὺς καὶ αὐθαιρεσίες. Ὁ κ. Ψάχος, στὴ διάλεξί του, παραπονέθηκε πικρότατα γι' αὐτὸ κ' ἐπειδὴ τὸν ἄκουγε κι' ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μ' ὅλη σχεδὸν τὴν Ἱερὰ Σύνοδο, ἐξέφρασε τὴν εὐχὴ νὰ καταργηθοῦν πρῶτα οἱ χοροὶ τῆς δῆθεν εὐρωπαϊκῆς τετραφωνίας κ' ἔπειτα νὰ μὴ διορίζεται ψάλτης 'ς Ἐκκλησία, ἂν δὲν ξέρῃ καλά, μὰ πολὺ τὴν βυζαντινὴ μουσική, ἂν δὲν ἔχῃ δηλαδὴ δίπλωμα τῆς εἰδικῆς σχολῆς τοῦ Ὠδείου ἢ τουλάχιστον ἂν δὲν ὑποστῇ μιὰ δοκιμασία καὶ ἐγκριθῇ ἀπὸ εἰδικούς.

Ἐλπίζω τώρα, ὅτι θὰ εἰσακουσθῇ ἡ εὐχὴ τοῦ κ. Ψάχου, γιατί πραγματικῶς εἶνε μεγάλη ζημία γιὰ ὅλο τὸ Ἔθνος αὐτὸ ποῦ γίνεται σήμερα στὴν πρωτεύουσά του. Ἀφοῦ ἡ Βυζαντινὴ εἶνε ἡ ἐθνική μας μουσική, ἡ σεβασμία παράδοσις, ποῦ 'ς αὐτὴ θὰ στηριχθοῦμε, γιὰ νὰ δημιουργήσωμε μιὰ μέρα κάτι νέο, πρέπει πρῶτα-πρῶτα νὰ τὴ μάθωμε. Καὶ γιὰ νὰ τὴ μάθωμε, πρέπει νὰ τὴν ἀκοῦμε στὴ Ἐκκλησία μας ἁγνή, ἀνόθευτη, ὅπως εἶνε. Ἀλλὰ καὶ μόνον ἔτσι μπορεῖ νὰ ἔχωμε μιὰν ἀληθινὴ αἰσθητικὴ ἀπόλαυσι. Γιατί ἐνῷ τώρα ἀκοῦμε κάτι ἄσχημο, ποῦ μᾶλλον μᾶς ἐνοχλεῖ καὶ μᾶς κουράζει, ἡ βυζαντινὴ μουσικὴ εἶνε κάτι ὡραῖο, ποῦ θὰ μᾶς ἐνθουσίαζε. Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ρωτήσω ἂν σᾶς ἀρέσῃ, γιατί,—οἱ Ἀθηναῖοι τουλάχιστον,—δὲν τὴν ξέρετε, δὲν τὴν ἀκοῦτε. Ἐγὼ ὅμως ποῦ τὴν ἄκουγα μικρὸς στὴ μουσικώτατη Ζάκυνθο, ἀπὸ θαυμάσιους ψάλτες, πιστοὺς στὴν ἐκκλησιαστικὴ παράδοσι, μπορῶ νὰ σᾶς πῶ, ὅτι ἡ βυζαντινὴ μὲ συγκινοῦσε περισσότερο κι' ἀπὸ τὴν Εὐρωπαϊκή. Γιατί στὴ Ζάκυνθο ψάλλουν καὶ μιὰ εὐρωπαϊκή, παλαιὰ κι' αὐτή, ὡραιοτάτη. Ἡ βυζαντινὴ ὅμως μοῦ ἐφαίνετο ἄλλο πρᾶγμα. Ἔμπαινε στὴν ψυχή μου βαθύτερα...

Ὁ κ. Ψάχος ἀνέφερε καὶ κάτι ἄλλο: Ἡ λειτουργία τῆς 27ης Μαΐου, στὴν Ἁγία Σοφία, ἡ τελευταία λειτουργία, καθὼς ξέρετε, ἔμεινε ἀτελείωτη. Κατὰ τὴν παράδοσι, ἐσταμάτησε ἀκριβῶς 'ς ἐκεῖνο τὸ μέρος, ποῦ ὁ χορὸς ἔπρεπε νὰ πῇ τὸ «Εἴδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν» καὶ κατόπι τὸ «Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον». Λοιπόν, ὅταν μεθαύριο θὰ πάρωμε τὴν Πόλι καὶ, ἀντὶ τοῦ Κωνσταντίνου ΙΑ', θὰ πρωτομπῇ στὴν Ἁγία Σοφία ὁ Διάδοχός του, ὁ Κωνσταντῖνος ΙΒ', ἡ ἀτελείωτη λειτουργία θὰ ἐξακολουθήσῃ ἀπὸ 'κεῖ ποῦ ἐσταμάτησε. Ἀλλὰ πῶς θὰ ψάλωμε τὸ «Εἴδομεν τὸ φῶς» καὶ τὸ «Εἴη τὸ ὄνομα», ἂν ὄχι ὅπως τὰ ἔψαλλαν τότε ; Ὥστε καὶ γιὰ νὰ πάρωμε τὴν Πόλι, πρέπει νὰ προετοιμασθοῦμε καὶ μὲ τὴ βυζαντινὴ μουσική. Αὐτὸ μπορεῖτε νὰ τὸ πάρετε καὶ ὡς συμβολικό. Ἡ ἐπιστροφή μας στὴν παλαιὰ μουσική, στὴν ἐθνικὴ παράδοσι, θὰ μᾶς κάμῃ πιὸ Ἕλληνες, θὰ μᾶς δυναμώσῃ καὶ γιὰ πολλὰ μεγάλα πράγματα θὰ μᾶς προετοιμάσῃ. Ἂν ἤμουν νέος σὰν καὶ σᾶς, καὶ ἂν εἶχα ὡραία φωνή, θὰ πήγαινα κ' ἐγὼ τώρα στὸ Ὠδεῖο νὰ μάθω τὰ Βυζαντινά...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΛΙΔΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Βλέπε «Ὁδηγὸν Σινδρομητοῦ», Κεφ. ΙΒ']

α'.) Πρόβλημα

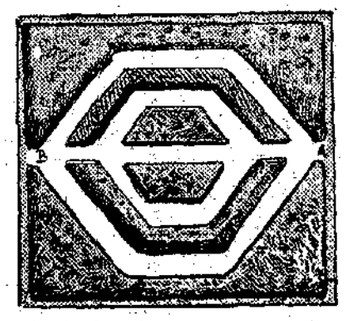

Αὐτὰ εἶνε τὰ γαλλικὰ χρακώματα τοῦ Βερντιέν. Ἀποτελοῦν ἕνα ὑπόγειον λαβύρινθον. Ζητεῖται νὰ εἰσέλθῃ κανεὶς ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα Α καὶ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα Β, ἀφοῦ ὅμως τὰ περάσῃ ὅλα μίαν φοράν. Τί δρόμον θὰκολουθήσῃ ;

β') Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πειραϊκοῦ Διαβόλου

ΠΑ	ΒΕΡ	ΛΕΙ	ΒΑ
ΕΝ	ΡΙ	ΣΙ	ΑΜ
ΔΥ	ΒΙ	ΟΙ	ΩΝ
ΣΑ	ΣΙ	ΝΗ	Α

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε πόλεων τῆς Εὐρώπης.

γ') Γρῖφος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος.

Τ $\frac{\text{p}}{\text{p}}$ **Ζ**

δ') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ch*c*n—d**t—b*l*y*r—d*v*nt—s*—p*rt*

Νὰναγνωσθῇ ἡ παροιμία αὕτη.

Λύσεις τοῦ 16ου φύλλου

α'.) Ἰδοὺ πῶς σχηματίζεται ὁ ἀρχιμουσικός. — β'.) Σπάρτη, Ναύπλιον, Κόρινθος, Πάτραι, Καλάμαι. — γ'.) Καντῆλι-μαντῆλι.—δ'.) Oiseau.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΗ

(Συνέχεια και τέλος· ίδε σελ. 137).

(*Πλησιάζει και κοιτάει την ταντέλα της Φιφίκας*)

Ἀκόμα δὲν τὸ γλύτωσες
'κεῖν' τὸ ροδάκι ; νᾶ,ρα
Τὸ χρόνια σου, καημένη μου
γιὰ μιὰ στιγμὴ μονάχα !...

ΦΙΦΙΚΑ.—(*Μὲ γέλια στὴ Φανίτσα καὶ στὴν Κάκια*)
Τί λέει ἡ Θεία; ροδάκινα ;

ΦΑΝΙΤΣΑ.— Ἄχ ! νᾶχαμε καμπόσα
Νὰ τρώγαμε...

Η ΘΕΙΑ.— Ψαλλίδισμα,
πού θέλει ἐκείνη ἡ γλῶσσα
Νὰ ἰδῆτε σεῖς πού ἀρχίσατε
τὰ γέλια τὸ σαχλά σας;
Τώρα πού βρῆκατε καιρό,
πού λείπει ὁ Μπαμπᾶς σας.
'Αμ' ἔννοια σας, ἀμ' ἔννοια σας
καὶ ἄφρδη φόνο καὶ νᾶνε
Καὶ τότε, σκαγιαλιάρες μου,
θὰ ἰδῆτε πῶς γελᾶνε.

(*Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ Κάκια ἔβαλε νὰ ἀκολουθοῦσε τὸ διάβασμά της· ἡ Φιφίκα καὶ ἡ Φανίτσα ποῦ στὴν ἀρχὴ κουφοχαμογελοῦσαν ἔπιασαν στὸ τέλος κι' αὐτὲς τὴ δουλειά τους. Ὕστερ' ἀπὸ λίγη σιωπή :*).

ΦΙΦΙΚΑ.—*Φανή, δὲν ἀρχνᾶς, καλέ,*
κανένα τραγουδάκι
Ἀπὸ τὰ «Παναθήναια»

ΦΑΝΙΤΣΑ.—
Ναί ! ἀλήθεια, τὸ «Εὐζωνάκι»
Πὲς καὶ στὴν Κάκια, δλες μαζί
νἀρχίσωμε.

ΦΙΦΙΚΑ.— Ναί, στάσου.
Κάκια !..

ΚΑΚΙΑ.— Τί θέλεις ;

ΦΙΦΙΚΑ.— Ἄρισ' το,
καλέ, τὸ μάθημά σου
—Ἀκόμα δὲ βιαρέθηκες !—
καὶ παίξε τὸ «Εὐζωνάκι»
Θὰ σὲ βοηθήσωμε καὶ μεῖς...
Ἐμπρός !

ΚΑΚΙΑ.— Στάσου λιγάκι
Νὰ τὄβρω ντὲ ποῦ βιόζεσαι
σὰ νὰ σὲ κυνηγᾶνε...
(*Ψάχνει στὰ τετράδιά της, σὲ λίγο*)
Ἐμπρός, τὸ βρῆκα !

ΦΙΦΙΚΑ.— Ἐμπρός, Φανή.
(*Ἀρχίζουν νὰ παίζουν τὸ «Εὐζωνάκι». ἡ Φιφίκα σεκοντάρει τὸ ρίμα τοῦ βιολιοῦ.*)

ΦΑΝΙΤΣΑ.— (*Ἐνῶ παίζει*)
Ρίμο, Φιφίκα, κάνε...
(*Ἡ Θεία μόλις τὴς ἄκουσε νὰ παίζουν τραγουδάκια, ἀηκώθηκε ἄξαφνα ἀπὸ τὴ θέση της· μὲ τ' ἄγριο :*)

Η ΘΕΙΑ.—Ἄ μα δὲν ὑποφέρεστε !..
πιάστε τὸ μάθημά σας
Γιατί θὰ πάω τοῦτ' τὴ φορὰ
στ' ἀλήθεια στὴ Μαμμᾶ σας,
Χωρὶς κουβέντα δεύτερη...

ΦΙΦΙΚΑ.—(*Μὲ ὕφος μισοκακόμοιρο*).
Καλὰ σοῦ λένε, Κάκια,
Κοίτα καὶ τὰ μαθήματα
κι' ἄσε τὰ τραγουδάκια.
Ἐκεῖνο τ' ὄμορφο τοῦ Μπάχ
καὶ δύσκολο ἀλλεγκρέττο
Ποῦλεγες; πᾶς δὲν τοὔξερες
πιάσε καὶ διάβασέ το !
(*Τῆς γνέφει μὲ γέλια νὰ χτυπᾶῃ νότες στὸν ἀέρα.*)

ΚΑΚΙΑ.—Ἄ ! ναί, καὶ τὸ λησμόνησα !...
(*Πατάει τὸ πεντάλ τοῦ φόρτε καὶ χτυπάει νότες κι' ἀκκόρντα στὸν ἀέρα*).

Η ΘΕΙΑ.—Οὔφ ! τ' εἶν' αὐτά : τί φάλτσα!
Καλέ, σὺ μὲ ξεκούφανες.

ΦΙΦΙΚΑ.— (*Μὲ γέλια*)
Δὲν εἶνε, Θεῖτσα,..... σάλτσα...
Εἶνε ἀλλεγκρέττο κλασικὸ
τοῦ Μπάχ

Η ΘΕΙΑ.—(*Θυμωμένη*) Μὰ δὲ σωπαίνεις
Καὶ σύ !..

ΦΙΦΙΚΑ.— Καλέ, ὄχι τοῦ Σοπέν,
τοῦ Μπάχ, καταλαβαίνεις ;

Η ΘΕΙΑ.—Σῶπα, Φιφίκα, θὰ τῆς φᾶς
μόν' κοίτα τὴν ταντέλα σου
Κι' ἄσε τὰ καλαμπούρια σου
κι' ὅλη τὴν ἄλλη τρέλλα σου.

ΦΙΦΙΚΑ.—Ἄχ νὰ μποροῦσε νὰ πλεχθῆ
μὲ κοίταγμα μονάχα,
Ὅλο καὶ θὰ τὴν κοίταζα
κι' ἄλλη δουλειὰ δὲ θἄχα...

ΦΑΝΙΤΣΑ.—Φιφίκα, ἀλλάζομε δουλειά ;
παίζεις γιὰ μένανε ;

ΦΙΦΙΚΑ.— Ἔλα !

Καὶ παρ' τὴν κουβαρίστρα μου
καὶ πλέξε σὺ ταντέλα.
(*Ἀλλάζουν θέσεις σιγὰ-σιγά, μὰ ἡ Θεία τὴς βλέπει.*)

Η ΘΕΙΑ.—Ἀμ' τώρα, δίχως ψέματα.
θὰ φέρω τὴ Μαμμᾶ σας
(*Σηκώνεται*)
Γιατί τὸ παρακάνατε...
δὲν εἶστε στὰ σωστά σας.
(*Φεύγει· μόλις βγῆκε ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα, σηκώνεται ἡ Φιφίκα μὲ φωνές :*)

ΦΙΦΙΚΑ.—Παιδιά, παιδιά, τὴν κλείνομε
κ' ἐμεῖς ἔξω τὴ Θεία ;

ΚΑΚΙΑ.—Ναί ! ναί !...

ΦΑΝΙΤΣΑ.— Κι' ἂς ἔρθῃ κι' ἂς χτυπᾷ.
(*Κλειδώνουν τὴν πόρτα τοῦ βάθους καὶ ξαναγυρίζουν*).

ΦΙΦΙΚΑ.— Καὶ τώρα... συναυλία !
Κατάλαβε τὴ θέση σου,
Κάκια, μπροστὰ στὸ πιάνο
Καὶ σὺ μπρὸς στ' ἀναλόγιο,
κ' ἐγὼ θἀνέβω ἀπάνω
Σὲ τοῦτη τὴν καρέκλα ἐδῶ
(*ἀνεβαίνει*) τὸ χρόνο νὰ σᾶς δίνω
Ἐμπρὸς καὶ γιὰ μπαγκέτα μου
φέρ' τὸ μπαστούνι ἐκεῖνο !
(*Τῆς τὸ δίνουν κι' ἀρχίζουν τὸ τραγούδι· τραγουδοῦν τὸ «Εὐζωνάκι» τῶν Παναθηναίων ἢ κι' ὁποιοδήποτε ἄλλο τραγούδι· σὲ λίγην ὥρα ἀκούγονται φωνὲς ἀπόξω ἀπὸ τὴν πόρτα, χτυποῦν, φωνάζουν !*)

ΦΩΝΕΣ.—Κάκια ! Φανίτσα !. ἀνοίξετε!...
Φιφίκα !... δὲν ἀκοῦτε !....
(*Ἡ μικροῦλες ἐξακολουθοῦν τὸ τραγούδι τους χωρὶς νὰ δώσουν προσοχὴ σὲ λίγο ἀνοίγει σιγὰ-σιγὰ ἡ δεξιὰ πόρτα καὶ μπαίνουν ἡ Θεία, ἡ Μαμμά κι' ὁ Μπαμπᾶς· ὁ Μπαμπᾶς, μόλις ἤρθε ἀπ' ἔξω, φορεῖ ἀκόμα καὶ τὸ καπέλλο του καὶ κρατεῖ στὰ χέρια ἕνα μικρὸ δεματάκι.*

Ἡ Κάκια καὶ ἡ Φανίτσα τοὺς βλέπουν καὶ σωπαίνουν, ἡ Φιφίκα ὅμως δὲν ἀντιλαμβάνεται στὴν ἀρχὴ τίποτα).

ΚΑΚΙΑ.—(*Σιγά*) Ἄχ ! ὁ Μπαμπᾶς !...

ΦΑΝΙΤΣΑ.—(*Σιγὰ*) Ἄ ! κ' ἡ Μαμμᾶ!...

ΦΙΦΙΚΑ.— (*Μὲ τοὺπὶ μαέστρου*)
Νὰ μὴν τὰ χάνετε, οὔτε
Νὰ φεύγετε ἀπ' τὸ χρόνο, ἐμπρός!...

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ.—(*Ποῦ δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια.*)
Γειά σου, Μαέστρο, γειά σου !
(*Ἡ Φιφίκα τὰ χάνει καὶ μένει ὀρθὴ ἀπάνω στὴν καρέκλα σὰν ἀπολιθωμένη.*)

Η ΜΑΜΜΑ.—(*Μὲ θυμό.*)
Στάσου νἀρπάξω τὸ ραβδί
νὰ ἰδῆς τὸ «χρόνο», στάσου !
(*Ἡ Φιφίκα πηδᾶει ἀπὸ τὴν καρέκλα καὶ τρέχει πρὸς τὸ μέρος τῆς Φανίτσας.*)
Καὶ σεῖς αὐτὸ τὸ διάβασμα
μοῦ κάνετε, κυρίες,
Νὰ παίζετε κάθε στιγμὴ
τέτοιες μουρλὲς ἀηδίες ;
Χωρὶς σταλιὰ ν' ἀνοίγετε
τὸ δόλιο μάθημά σας;...
...Βέβαια, γι' αὐτὸ χαλάσατε
κ' ἡ δυὸ τὰ δάχτυλά σας
Κ' οἱ δάσκαλοί σας φώναζαν...
ἀμ ! εἴστε σεῖς νὰ πᾶτε
Καὶ σ' ἄλλη τάξη ἀνώτερη...

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ.—(*Σὰν τραγουδιστὰ*)
Θερρῶ πῶς θὰ τῆς φᾶτε...

Η ΜΑΜΜΑ.—(*Στὴ Φιφίκα*)
Καὶ σὺ ποῦνε τὸ κέντημα
ποῦ κέντησες ὡς τώρα ;
(*Ἡ Φιφίκα ζυγώνει σιὸ τραπεζάκι καὶ τῆς δείχνει τὴν ταντέλα της.*)
Πῶ πῶ ! καὶ δὲν τὸ τέλειωσες
ἀκόμα τόσην ὥρα
Ἕνα ροδάκι μιὰ σταλιά ;

Η ΘΕΙΑ.— Τῆς φώναζα, μὰ ἐκείνη
Ποῦ νὰ μᾶκούσῃ ! μιὰ στιγμὴ
δὲν τὄλεγε νὰ μείνῃ
Σὲ ἡσυχία, ψιψιρίζε,
κορόϊδευε, γελοῦσε,
Κι' οὔτε δουλειὰ δὲν ἔκανε
κι αὐτὲς τῆς σκανταλοῦσε...

Η ΜΑΜΜΑ.—Κι' αὐτὲς ἡ προκομμένες δά..
δὲν τὄθελαν... ἐλᾶτε
Πιᾶστε τὸ διάβασμα, γιατί...

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ.—(*σὰν τραγουδιστὰ*)
Θερρῶ πῶς θὰ τῆς φᾶτε...

ΦΑΝΙΤΣΑ.—Ὄχι, Μπαμπᾶ μου, ἄλλη φορὰ
δὲ θὰ τὸ ξανακάνωμε

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ.— Ὄχι; ὄχι, Κάκια; ὄχι
[Φιφή ;
ἐμπρὸς χωρὶς νὰ χάνωμε
Καὶ τὸν καιρό μας ἄδικα...
μιλᾶτε, ἐμπρός !..

Η ΜΑΜΜΑ.— Καλέ, ἄσ' τες ;

Κ' Η ΤΡΕΙΣ.—(*μαζί*) Ὄχι, μπαμπᾶ !..

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ.—(*Σὰ νἀκουσε ἐκεῖνο ποῦ γύρευε ν' ἀκούσῃ, ἀποκρίνεται μὲ χαμόγελο :*)
Τῆς τρῶμ' ἐμεῖς,
λοιπόν,...

ΦΑΝΙΤΣΑ.—(*μὲ ἀπορία*) Μὰ τί ;

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ.—(*Μὲ ἐξακολουθητικὸ γέλιο*)
Τῆς πάστες ! !..
(*Συγχρόνως ἀνοίγει τὸ δεματάκι ποῦ κρατοῦσε, καὶ βγάζει τρεῖς πάστες, τῆς ὁποῖες ἔφερνε γιὰ τῆς μικρές, καὶ τῆς μοιράζει μὲ τὴ Μαμμὰ καὶ μὲ τὴ Θεία. Ἡ μικρὲς γλύφονται σασισμένες*).

ΑΥΛΑΙΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΕΛΜΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ *Διδάσκαλος* :—Τὶ ἔγεινε πρὸ ἑπτακοσίων ἐτῶν σὰ σήμερα ;

Ὁ *Μαθητής* :—Δὲν ξέρω, δάσκαλε· ἐγὼ εἶμαι ὀκτὼ ἐτῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὕμνου τῆς Ἐλευθερίας.

* * *

— Σὲ ποιὸ βιβλίο σου, *Τουρκομερίτη*, θέλεις νὰ σοῦ πατήσω αὐτὸ τὸ ἄνθος, γιὰ νὰ μὴ τἀνοίξῃ; καὶ τὸ χαλάσῃς ;

— Στὴ Γραμματική !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λεοντοκάρδου Λεωνίδα.

* * *

Εἰς μίαν συναναστροφήν, ὁ Κύριος Α., γνωρίζων ὅτι ὁ Τοτό, ἦτο ἀηδιαχος, τὸν ἐρωτᾷ :

— Τί ἤθελες, Τοτό, νὰ σπάσῃς τώρα, ἀπὸ ὅλα ὅσα εὑρίσκονται ἐδῶ-μέσα ;

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Κύριος Α ἦτο φαλακρός, ὁ Τοτό, ἀποκρίνεται :

— Τὴν καράφλα σας, κύριε !

Κόκκαλο ὁ Κύριος !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κοσμοκράτορος.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 156ος

Λύσεις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἐξ ὅσων θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὰ φυλλάδια τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Ἀπριλίου, Μαΐου, Ἰουνίου καὶ Ἰουλίου 1916

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ὁ νέος 156ος Διαγωνισμὸς πρὸς εὕρεσιν τῶν Λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Οἱ κυριώτεροι ὅροι εἶνε οἱ ἑξῆς :

Αἱ λύσεις γράφονται ἐπὶ ***ἰδιαιτέρου χάρτου***, πωλουμένου εἰς τὸ Γραφεῖόν μου. Ὥστε οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ διαγωνισθοῦν, πρέπει πρῶτα νὰ στείλουν μίαν (1) δραχμήν, διὰ νὰ λάβουν 20 φύλλα τοιούτου χάρτου τῶν Λύσεων.

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν αὐτὸν ἐπιτρέπεται νὰ λάβουν μέρος, ἐκτὸς τῶν ἐχόντων ψευδώνυμον,—τούτων ***δωρεάν***,—καὶ οἱ λοιποὶ ***συνδρομηταί*** καὶ ταδελφιά των, οἱ μὴ ἔχοντες ψευδώνυμον, ἀλλὰ ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ συνοδεύουν κάθε των λυσόχαρτον μ' ***ἓν δεκάλεπτον*** γραμματόσημον.

Ἐπίσης καὶ οἱ ***ἀγορασταί*** εἰμποροῦν νὰ λάβουν μέρος, ἀλλ' αὐτοὶ πρέπει νὰ συνοδεύουν κάθε των λυσόχαρτον μὲ γραμματόσημον ***εἰκοσάλεπτον***.

Τοὺς λοιποὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ περὶ ἀπομονῆς τῶν Βραβείων, Ἰσοτίμων κλπ. εὑρίσκετε ἐν ἐκτάσει εἰς τὸν δημοσιευθέντα εἰς τὸ 1ον φύλλον Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, (Κεφ. Δ') καὶ πρέπει νὰ τοὺς ἀναγνώσετε μὲ προσοχήν.

Βραβεῖα θἀπονεμηθοῦν τὰ ὡρισμένα διὰ τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμοὺς, τὰ ὁποῖα βλέπετε ἐπίσης εἰς τὸ 5ον Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 29 Μαρτίου 1916

ΗΛΘΕ καὶ ἡ Μεγάλη Ἑβδομάς. Μὲ ἡσυχία, μὲ φρονιμάδα, μὲ εὐλάβεια, μὲ κατάνυξι, νὰ περάσετε, παιδιά μου, τὰς ἁγίας ἡμέρας καὶ νὰ προετοιμασθῆτε, ὅτως ἁρμόζει εἰς Χριστιανούς, νὰ ἑορτάσετε τὴν ἔνδοξον Ἀνάστασιν.

Ὁ «Ὁδηγός», *Ἀναστ. Χρ. Δεμπ.*, τὰ λέγει ὅλα πολὺ καθαρά. Ἄλλο τὸ δραβεῖον τῶν Εὐσήμων καὶ ἄλλο τὸ Ἀθρόον. Τὸ Ἀθρόον τὸ παίρνει κανεὶς ὅταν τὰ διάφορα εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς βραβεῖά του, δεύτερα ἢ τρίτα, καθὼς καὶ οἱ ἔπαινοί του, δώσουν ἄθροισμα τὴν μονάδα. Τὸ δραβεῖον πάλιν τῶν Εὐσήμων τὸ παίρνει ὅποιος ἔχει τὰ περισσότερα Εὔσημα εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους.

Ἔμαθα μίαν «ἡρωϊκὴν» πρᾶξιν τῆς *Ἡρωΐδος* Ἑλληνοπούλας. Κάποτε ὁ μπαμπᾶς της εἶχε δώσει ἕνα δίδραχμο, γιὰ νἀγοράσῃ κάτι ποῦ τῆς ἄρεσε καὶ τὸ ἐπιθυμοῦσε. Ἀλλὰ ἐκεῖ ποῦ πήγαινε, ἀπῆντησε στὸ δρόμο μιὰ δυστυχῆ πρόσφυγα μὲ τρία προσφυγόπουλα καὶ τῆς ἔδωσε τὸ δίδραχμο ὁλόκληρο. Δὲν εἶνε, ἀλήθεια, ἡρωϊκὸν νὰ στερῆται κανεὶς ἕνα πρᾶγμα, ποῦ τὸ ἐπιθυμεῖ, διὰ νὰ ἐλεήσῃ ἕνα πτωχόν ;

Μαρία Δολόρες, χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν κ' ἐλπίζω νὰ διακριθῆς εἰς τὸν κύκλον μας. Ναί, διὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας εἶνε δεκαὶ καὶ μεταφράσεις, ἐννοεῖται ὅμως ὅτι προτιμῶνται τὰ πρωτότυπα.

Ἰάτρη τοῦ Ὡραίου, σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ διαδώσῃς τὸ περιοδικόν μας καὶ εἰς τὴν κωμόπολίν σας, ὅπου εἶνε ἀκόμη ἄγνωστον. Διὰ τάλλα, σὲ παραπέμπω εἰς τὸν «Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ» ποῦ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 1ον φύλλον. Αὐτὸς λύει κάθε ἀπορίαν.

Ἐγώ, Λεοντόκαρδε Λεωνίδα, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις ποῦ μοῦ στέλλουν οἱ φίλοι μου. Διαλέγω ὅμως συνήθως τὰς εὐκολωτέρας, διότι ἡ στήλη αὐτὴ εἶνε διὰ παιδιὰ πάσης ἡλικίας καὶ δὲν θέλω νἀποκαρρύνωνται τὰ μικρότερα. Ἐννοεῖς, ὅτι αἱ πλέον προωτότυποι Ἀσκήσεις εἶνε καὶ αἱ πλέον δύσλυτοι, καὶ τὰς δημοσιεύω ἐν μέτρῳ.

Ποῖος μοῦ ἔστειλεν «Ἕνα περίεργον» χωρὶς νὰ τὸ ὑπογράψῃ ; Ἐννοεῖται, ὅτι δὲν τὸ ἔλαβα ὑπ' ὄψει μου. Ἀνώνυμα κομμάτια, καὶ καλὰ νὰ εἶνε, δὲν δημοσιεύονται.

Χαίρω πολὺ ποῦ ἐσώθη ἡ καλή σου γειτονιά, *Σκλαβωμένη Πόλι*. Ἀλλὰ διὰ τὸ ἄλλο ποῦ μοῦ γράφεις, λυπήθηκα πολύ. Τἀδελφια δὲν πρέπει νὰ *συνοδεύεται* γιὰ τόσο μικρὰ πράγματα. Ἀλλὰ οὔτε καὶ γιὰ μεγάλα. Ὅταν ὑπάρχῃ ἀγάπη, ἡ συνεννόησις εἶνε εὔκολη. Νὰ ὑποχωρεῖτε ἀμαιδίκως καὶ νὰ συμβιβάζεσθε.

Εὔχομαι περαστικά, *Ἐλπὶς τῆς Ἑλλάδος*. Ὁ Ἅιος τάμος, ποῦ ἔχει τὴν «Κόρη τοῦ Γέρω-Θωμᾶ» τιμᾶται δρ. 2,50. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις.

Ὁ *Ἀνδρειωμένος Κουραμπιὲς* μοῦ γράφει: «Βλέπεις, ὅτι, καίτοι *Κουραμπιὲς*, ξεσπαθώνω, τὸ σπαθί μου κόβει λιγάκι καὶ δὲν φοβοῦμαι, ὡς μερικοὶ ὁμοιοί μου. Ἀλλὰ... ἐλησμόνησα· εἶμαι μὲν Κουραμπιές, ἀλλὰ Ἀνδρειωμένος».—*Ναί*. Εἰς τὴν Ἐπιγραφὴν τοῦ 12ου φύλλου (Ἄσκησις 141) ὑπάρχει ἕνα Μ κατὰ λάθος ἀντὶ Τ. Ἀλλ' ἐννοεῖται εὐκόλως.

Γενναῖο Ἠπειρωτάκι, εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις. Ἀλλὰ διὰ τὸ «λογοτέχνημά» σου δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τίποτε. Ἂν εἶνε καλόν, θὰ τὸ ἰδῇς δημοσιευμένον. Ἐν τῷ μεταξύ, δὲν σ' ἐμποδίζει τίποτε νὰ στείλῃς καὶ ἄλλο.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς :

«Ἡ Ἀνοιξις.» — «Δίχως κύματα.» — «Ἀνοιξιάτικος Περίπατος.» — «Τὰ μυθιστορήματα καὶ τὸ κυνήγι τῶν κορέων.» — «Σκέψεις ποῦ μοῦ ἐμπνέυσι αἱ Π. Ἀσκήσεις.» — «Τὸ καρφὶ τοῦ ἀλόγου.» — «Ἡ τιμωρία.» — «Ἄχυρα καὶ θύελλα.» — «Ἐγὼ μαι ὁ Λαός.» — «Τὸ πάθημα γίνεται μάθημα.» — «Εἰσαγωγὴ τῶν γειτονιῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα.» — Π. Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς ἐδῶ. Διαγωνισμούς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὀδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγνοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναγνωσμένα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1916. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα : *Βασίλισσα τῶν Ἀνθέων*, κ. (ΙΝ). *Μαρία Δολόρες*, κ. (ΗΔΡ). *Ὀλύμπιος Ζεύς*, ἀ. (ΘΔ).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων : *Ἑλληνικὸς Οὐρανός*, ἀ. *Γαλανὴ Ἑλληνοπούλα*, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλάξουν : ἡ *Ἀγριοβιολέττα* (0) μὲ *Ἀνθισμένην Βαμβακιάν*, *Βαλκανικὴν Συμμαχίαν*, *Λορελλάϊ*, *Βασίλειον τὸν Βουλγαροκτόνον*, *Ροδοδάφνην*, *Φράουλαν*, *Ρεζενταῖν*, *Ἑλληνικὴν Αἰγλην*, *Νησιωτοπούλαν*, *Γλυκὸ Χαμόγελο*, *Ἡρωϊκὴν Σάμον*, *Σκλαβωμένον Ἑλληνα*, ἡ *Κυκλαμιὰ* (0) μὲ *Πειρακτήριον*, *Ρεζενταῖν* καὶ ὅλα τὰ φυτά.

Ἡ Διάπλασις δοσπάζεται τοὺς φίλους της. *Στρατηγὸν Βοναπάρτην* (ἔστειλα καὶ εὐχαριστῶ διὰ τὰς τόσας φροντίδας)· *Ἱππέα τοῦ Θανάτου* ὄχι· ἅμα λάβῃ κανεὶς Α' δραβεῖον, δὲν ἔχει δικαίωμα εἰς τὸ Ἀθρόον· ἴσα-ἴσα τὸ Ἀθρόον ἔγεινε διὰ νὰ ἐκανοποιῆ τοὺς ἐπὶ πολὺν καιρὸν διαγωνιζομένους, ὅταν δὲν ἐπιτυγχάνουν Α' δραβεῖον') *Γιὰ τὴν Ἐλευθεριὰ* (διότι ἔλαβα πάρα πολλὰς μεταφράσεις, καὶ ἕως νὰ τὰς ἐξετάσω ὅλας, ἐχρειάσθη καιρός· θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές·) *Ἀγριοβιολέττων* (ἔστειλα· ναί, ἡ «Κόρινναι» τῆς κυρίας Στάελ εἶνε λιγάκι βαρειά διὰ τὴν ἡλικίαν σου· σιγὰ-σιγὰ ὅμως μπορεῖς νὰ τὴν διαβάσῃς καὶ νὰ ὠφεληθῆς·) *Παναχαΐδα* (στεῖλε τα· δὲν χάνει τίποτε·) *Χρύσκον Ν. Δ.* (*Μαβία*, εὐχαριστῶ· δὲν θυμοῦμαι ἂν εἶνε κανένα δικό σου·) *Φιλελεύθερον Ἑλληνα* (Ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ἔνδοξον Ἑλλάδα* (Ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Νικηφόρον Στρατηλάτην* (Ἔλαβα, χαίρω ποῦ σοῦ ἀρέσουν τόσον τὰ ἐφετινά·) *Ἀνδρεῖο Κυπριόπουλο* (τί νὰ γίνῃ, ἀφοῦ ἡ συγκοινωνία εἶνε ἄτακτος· κάμε ὑπομονή, ἕως νὰ περάσουν ὅλ' αὐτὰ τὰ μεγάλα κακά·) *Αὔραν τοῦ Εὐξείνου* (ὅλα τὰ ἔλαβα κ' ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας σου· ἀλλὰ αἱ ἐπιστολαί ἀπὸ τὴν Ρουμανίαν φθάνουν τώρα ἐδῶ μετὰ 32 ἡμέρας!) *Ἴριδα* (μὰ γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ δημοσιεύω Σελίδα ἀρχὴ καὶ ποῦ·) *Τύμβον τῶν Ἡρώων* (ἐλήφθησαν·) *Μαρίαν Μιχ.* (ὄχι, δὲν εἶνε διὰ τὴν ἡλικίαν σου· ἀλλ' ἀφοῦ σοῦ τὸν ἐπαινοῦν τόσον, ἀγόρασε τὸν καὶ φύλαξέ τον, νὰ τὸν διαβάσῃς μετὰ δύο-τρία χρόνια·) *Παρθένον τῶν Δασῶν* (ἔστειλα, γράφε μου·) *Ἀβροπόμην Κυρ.* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ἀδόλφον Ἀλλ.* (γαλλικὰ ναί· γερμανικὰ ὄχι, διότι ὁλίγοι ἀπὸ τοὺς φίλους μου γνωρίζουν). *Ἀτρόμητο Ναυτόπουλο* (ἐλήφθησαν· δέχομαι ἀπ' ὅλα καὶ δημοσιεύω δ,τι καλόν·) *Ἀφρομένον* (χαίρω πολύ·) *Νεράϊδαν τοῦ Πηνειοῦ* (ἔστειλα·) *Ἕνα Χιώτάκι* (δὲν γνωρίζω λεπτομερείας διὰ τὰ νέα γραμματόσημα· ἤκουσα μόνον ὅτι θὰ εἶνε πολὺ ὡραῖα καὶ ὅτι, διὰ πρώτην φορὰν, θὰ φέρουν καὶ τὴν προτομὴν τοῦ βασιλέως μας·) *Ν. Β. Δούκαν* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις, καθὼς καὶ τὸν πατέρα σου διὰ τὴν τόσο κολακευτικὴν γνώμην·) *Καρυάτιδα* (αἱ πρὸς ἀγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν, τὸ γράμμα σου ὡραιότατον·) *Φρίξον* (πολὺ ἐγέλασα μὲ τὸ τραγουδάκι τοῦ τόπου σας· ὁ κ. Ξ. εὐχαριστεῖ πολὺ καὶ σένα καὶ τὸ μπαμπᾶ σου·) *Ἡρωΐδα τῆς Λιέγης* (καλῶς νὰ ἔλθῃς! σὲ περιμένω·) *Βουνὸ τῆς Μανωλιάσας*, *Ἄγνην*, *Ἡρωΐδα τῶν Ἀκροκεραυνίων* κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 28ην *Μαρτίου*, θἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 8 (οἱ ἑξῆς : ***5, 7, 15, 18, 19, 20, 21, 23***) πρὸς δρ. 1 ἕκαστος καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 1,10 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, καὶ δρ. 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τόμοι 10 (οἱ ἑξῆς : ***1, 4, 6, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24***) πρὸς δρ. 2,50 ἕκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 8ος, 10ος, 13ος, 17ος ἐξηντλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1915.)

Τόμοι 5 : τῶν ἐτῶν 1894, 1895 1896, 1897, 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται : Ἄδετος δρ. 3—Χρυσόδ. δρ. 6. Διὰ τὰς ἐπαρχ. ἄδετος 3,50, χρυσ. 6,50, Διὰ τὸ ἐξωτερ. » 4.— » 7.—

Τόμοι 7 : τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχ. τελῶν : Ἄδετος δρ. 7—Χρυσόδετος δρ. ***10***.

Τόμοι 10 : τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1915, ὧν ἕκαστος τιμᾶται :

Ἄδετος δρ. 8—Χρυσόδετος δρ. ***10***.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Βιβλία τερπνά, μορφωτικά καὶ ἠθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) δρ. 6. *Χρυσόδ.* δρ. 8.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, δρ. 0,60.

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσόδ. δρ. 5.

Λεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν,
Ἕκαστον τετράδιον δρ. 0,15
Δέσμη 7 τετραδίων δρ. 1,—
Δέσμη 15 τετραδίων δρ. 2,—
Δέσμη 25 τετραδίων δρ. 3,—

Ἡ Μαρουσία, (21 εἰκόν.) δρ. 3,50. Χρυσόδ. δρ. 5.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα) δρ. 1,50, Χρυσόδ. δρ. 2,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες). δρ. 3,50. Χρυσόδ. δρ. 5.

Παιδικοὶ Διάλογοι (*Κουρτίδου*). Σειρὰ Α' δρ. 1,20. Σειρὰ Β' δρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (*Ξενοπούλου*) δρ. 2, χρυσόδετον δρ. 3,50.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἕκαστον δρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ, δρ. 2,50.

Πρόας ὁ Νικίου (24 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσόδ. δρ. 5.

Ὁ Πυρειοπώλης (24 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσόδ. δρ. 5.

Ὑπὲρ Πατρίδος (35 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσόδ. δρ. 5.

Ὁ Φώτης. Ἔμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σιμαρτσίδου, δρ. 0,60.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ἀρχὴ τοῦ νέου 15ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Ἀπριλίου – Ἰουλίου.

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 22ης Μαΐου. Ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ.

211. Δεξίγριφος

Στὴ μέση δυὸ προθέσεων
Ἐστάθη ἕνα πτηνὸν
Κ' ἔκαμαν ἕνα Ρήτορα
Ἀρχαῖον, ὀνομαστόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μυστηριώδους

212. Μεταγραμματισμὸς

Γάμα, ἀντὶ τοῦ Πί-του, γράφεις
Καὶ μὲ τοῦτο παρευθὺς
Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας
Γίνεται γνωστὸς ἰχθύς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄνθους τῶν Λειμώνων.

213. Στοιχειόγριφος

Ἂν νῆσος τοῦ Αἰγαίου
Ἀποκεφαλισθῆ,
Καὶ πάλιν τούτου νῆσος
Θὰ παρουσιασθῆ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεσσηνιακῆς Ἀκτῆς

214. Συλλαβικὸν Κυβόλεξον

* — * — *
* — * — *
* — * — *

Κράτος τὸ πρῶτόν μου εἰς τὴν Εὐρώπην.
Χώρα τὸ ἄλλο μου στὴν Ἀφρική.
Κι' ὡς τρίτον ἔρχεται, λύτα, κατόπιν
Πουλὶ ὡραῖον μ' ἄσμα γλυκύ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικηφόρου Εὐζώνου

215. Δίζυγον

* * * * * *
* *
* * * * * *
* * * *
* * * *
* *
* *

Νὰ ἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰ ἀναγινώσκωνται: ὁριζοντίως ἄνω Κράτος ἐτοιμόρροπον καὶ πολιτῆς Βαυαρίας. Κάθετως δὲ κατὰ σειρὰν ἐξ ἀριστερῶν: εἶδος πλοιαρίου, ποτόν, φυσικὸς λιμὴν καὶ Προφήτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ὀνείρου

216 – 220. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ἀκμή, δέρμα, μαῦρος, κλῆσις, ἔπος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κάκιας

221. Ἀριθμητικὸν Παίγνιον

7 4 2 1 5 = + — — ×

Μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν, τῶν ὁποίων ἡ τάξις δὲν θὰ μεταβληθῇ, νὰ παρατεθοῦν τὰ ἀριθμητικὰ σημεῖα οὕτως, ὥστε τὸ ἐξαγόμενον τῶν πράξεων ποῦ θὰ σημειωθοῦν, νὰ εἶνε μηδέν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὡραίας Γαλατείας

222. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς μετὰ Φωνηεντολείπου κ' Ἐλλιποσυμφώνου.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Φωνηεντόλειπον τοῦ τύπου:

*** **

τὰ δὲ δεύτερα γράμματα Ἐλλιποσύμφωνον τοῦ αὐτοῦ τύπου, τῶν ὁποίων ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

1. Πόλις τῆς Ρωσσίας· 2. Ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος· 3. Βασιλεὺς τῆς Βαβυλῶνος· 4. Ἄνθρωπος μεγαλόσωμος· 5. Ὁμηρικὴ βασιλόπαις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

223. Ἐλλιποσύμφωνον

ιο - ποηκα - η - οα - οι

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παναγ. Σ. Καραντζῆ

224. Γρῖφος

φευφευφευ	φευφευφευ		
φευφευφευ	φευφευφευ	Τ	ὦ! ὦ!
φευ	φευ	Τ Τ	
φευ	φευφευ	Τ	ὦ! ὦ! δα
φευ	φευ	Τ Τ	
φευ	φευφευφευ	Τ	ὦ! ὦ!
φευ	φευφευφευ		

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἴριδος

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μαζὶ λεπτὰ 5 μόνον· μὲ π α χ έ α στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κ ε φ α λ α ί α τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χ ω ρ ι σ τ ὸ ς σ τ ί χ ο ς, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαῖ.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.]

[15'—112]

Σ*τενημαχιωτάκις*, δέχομαι ἀλληλογραφίαν, εὐχαριστῶν.—***Τρελλὸς Κεφαλλονίτης.***

[15'—113]

Ἱδρύεται ἐν Πάτρᾳ σύλλογος «***ὁ Ἑωσφόρος***» σκοπὸν ἔχων τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ Περιοδικοῦ «Διάπλαοις τῶν Παίδων». Διοικητικὸν συμβούλιον ὡς ἑξῆς: «Πρόεδρος: ***Ξενιτευμένος Ἠπειρώτης***, Ἀντιπρόεδρος: Θεόδωρος Μπέλλας, Ταμίας: Γεωρ. Διβριώτης, Γραμματεύς: Παναγ. Ἀσημακόπουλος, Σύμβουλοι: Γεωρ. Μπάκας καὶ Ἰωάν. Γκόφας.—Συνδρομὴ ἐτησία δρ. 2,40· ἑξάμ. 1,20· τρίμ. 0,60.— Δεῖς Συλλόγου: Ἀχιλλέα Κ. Βότσην, Ξενιτευμένον Ἠπειρώτην, Poste Restante, Πάτρας.—Ζητοῦνται δραστήριοι ἀντιπρόσωποι.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς ***Διαπλάσεως*** τοῦ 1915, κόκκινα μὲ χρυσᾶ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη **ΕΤΟΙΜΑ** καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ καὶ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχμὰς 1,75.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 23—29 Μαρτίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Β. Κ. Χαροκόπος, Ἀγγελική Κ. Χαροκόπου, Αἰμιλία Ὀρ. Κατσάρη, Ἱππεὺς τοῦ Θανάτου, Δ. Ἀγγελετόπουλος, Γ. Ε. Δούκας, Ἀνδρ. Κολοτοῦρος, Γ. Ε. Σιμᾶτος, Ποιήτρια Σαπφώ, Δ. Π. Μακρῆς, Γ. Γαλλάνης, Ἀσπασία Ἀ. Πυλαρινοῦ, Ἰωάννα Θ. Μπάρκα, Ἀ. Κ. Βούλγαρης, Ἄλεξ. Π. Π. Καρανίκας, Φ. Ν. Σελλᾶς, Ἰ. Ν. Σελλᾶς, Π. Ἀ. Σχίζας (τετράκις), Κωνστ. Ν. Χρυσοπούλου (δίς), Ἀοῦντβιχ Χάμπυ, Ροῦντολφ Μπόσσαλτ, Μόριτς Μαίντλερ, Γιούλιους Σράντερ, Λουδ. Στοκίνκερ, Ἀδόλφ. Κρίντερ, Ὄσκαρ Μπάουμαν, Ἀντὸν Χόφφμαν, Πάουλ Ρόζενφελντ, Ἀλβέρτ Φλέμμινγκ, Ἔρνεστ Χάρτμαν, Κάρλ Χέλμερντιγκ, Γιοχὰν Μέντσερ, Φρίτς Πλάνς, Κάρλ Χέρολντ, Ἀντόλφ Χάρναχ, Γκουστὰφ Σμόλλερ, Χάνς Χριστιάντζεν, Λ. Ε, Ἀνδρόνικος, Ἀθ. Γ. Λαμπρινός, Ἀθ. Ν. Πετσάλης, Ι. Ν. Καψαλόπουλος.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Ἰ. Γ. Μουστακόπουλος,

ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Ἀ. Δ. Παπαδημητρίου, Ἰωάννα Γ. Σταμίδου, Γ. Ν. Παπανικολάου,

ΒΟΛΟΥ: Χρυσ. Λ. Ζήτης.

ΓΑΛΑΞΕΙΔΙΟΥ: Ἀ. Ε. Κολόμβος, Γ. Ἀ. Κουμπαρούλης.

ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ: Θ. Δ. Μπάρδης,

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Π. Ἀ. Γεωργίου, Γ. Ν. Γεωργιάδης,

ΙΘΑΚΗΣ: Κάποια (δίς),

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ἰεσοῦᾶ Λεβῆ, Σαμπεθαΐ Μ. Κουφῖνα,

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Γ. Σοῦτσος,

ΚΡΕΣΤΑΙΝΩΝ: Π. Χαραλαμπόπουλος.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Ἀ. Ν. Μπινιάρης.

ΛΙΓΟΥΔΙΣΤΗΣ: Ἠλ. Π. Πετμεζᾶς.

ΜΕΛΙΓΑΛΑ: Βασιλική Ἀ. Παπαδοπούλου,

ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: Ἠλίας. Μ. Μέλλος, Ἀρ. Πρωΐδης.

ΠΑΤΡΩΝ: Νάρκισσος, Π. Σ. Καράμαλης.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἀ. Χ. Καραφύλλης, Ἰ. Ἀ. Καλαμάτας, Ν. Ἀ. Παταχρήστου, Γ. Θ. Πανάγος, Στ. Γαμβέτας, Δ. Σ. Μπερδέσης, Δ. Ἀ. Λοβέρδος, Ἰ. Θ. Μπαβέας, Β. Θ. Τσικόπουλος, Π. Σ. Μιχαλᾶς, Κ. Γ. Ἀγαπούσης, Ν. Ι. Λύτσας, Στ. Μακρυμίχαλος, Γερμανόφιλος, Ἰ. Π. Γεωργιλᾶς, Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας, Κάϊζερ, Σ. Δ. Κατράκης, Μαρίκα Χ. Ἀναγνωστοκούλου Κ. Π. Γεωργιλᾶς.

ΠΡΕΒΕΖΗΣ: Εὐφημία Ἰ. Ρέντζου, Παπάκι.

ΠΥΡΓΟΥ: Ν. Π. Δάβος, Ε. Δ. Ἀγγελόπουλος, Ν. Ι. Σταυρόπουλος, Μαργαρίτα Παναγιωτοπούλου,

ΣΕΡΒΟΥ: Θ. Σχίζας,

ΣΠΑΡΤΗΣ: Τάκης Ρηγόπουλος,

ΣΥΡΟΥ: Ἀγγελική Σ. Σίδερη,

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Ἰ. Ν. Παπαπολυμέρου.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Μαίρη Π. Καρώνη, Ἰ. Π. Καρώνης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τέσσαρες: ΟΣΚΑΡ ΜΠΑΟΥΜΑΝ ἐν Ἀθήναις (τοῦ ὁποίου περιμένω τὴν διεύθυνσιν) ΣΑΜΠΕΘΑΙ Μ. ΚΟΥΦΙΝΑ ἐν Ἰωαννίνοις, ΑΘ. Ν. ΜΠΙΝΙΑΡΗΣ ἐν Λαυρείῳ, καὶ ΤΑΚΗΣ ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Σπάρτῃ, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Μαΐου.

Ἐξεδόθη:

Γρηγορίου Ξενοπούλου

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ

[Τὸ μυθιστόρημα τῆς ***Φωτεινῆς Σάντρη***]

Τιμᾶται δρ. 3 καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 3,50

Πᾶσα παραγγελία, διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, ἀπ' εὐθείας: ***κ. Γρ. Ξενόπουλον, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου, Ἀθήνας.***

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 3 Ἀθῆναι.